

Super Brevét Scandinavia 2025

Indledning

Endelig blev det tid til at vende tilbage til en dansk klassiker. Jeg har deltaget en gang tidligere i 2009. Dengang var forholdene omkring løbet en smule anderledes. Der var ikke så mange internationale med som nu og den danske andel var endnu mere udtalt end i dag. Så er der selvfølgelig ruten der er ændret lidt på løbende af forskellige årsager. Jeg havde egentlig tænkt mig at vende retur til løbet i 2021, men som bekendt var der lidt bøvl med COVID-19 restriktioner. Så da det blev udskudt til 2022 havde jeg andre planer. Så nu skulle det være.

Min optakt til løbet er der ikke grund til at dvæle så meget ved. Den var nærmest ikke eksisterende da jeg kun nåede 2000km i sadlen inden starten. Årsagen til dette skyldes at jeg brugte det meste af 2025 på at renovere hus. Men modsat turen i 2009, har jeg nu en del mere rutine og derfor vidste jeg at jeg kunne klare turen, også på en halvdårlig form. Med viljen kommer man langt. Det var blot et spørgsmål om hvor meget jeg skulle lide for det. Jeg fik desværre dog et teknologisk tilbageslag få uger før. Noget slør i krankboksen havde slidt på kulfiberen omkring og derfor kunne det ikke repareres. Med en presset hverdag, måtte jeg derfor genoplive min gamle Trek cykel, som jeg også kørte SBS på i 2009. Den har ellers bare stået og samlet støv de sidste 6 år, så det er jo næsten poetisk at den skulle få comeback i den super brevet, som den debuterede i.

Da dagen oprandt for at jeg skulle til Hirtshals og indfinde mig på Skaga Hotel i Hirtshals. Så var der alligevel en god del pakning og koordinering med håndværkere som jeg havde hyret ind til dele af arbejdet, som manglede. Derfor var jeg også lige til den sene side, da jeg kørte mod nord. Men en hurtig cykelkontrol og så var det ellers stille og roligt resten af aftenen med info og spisning.

Turens Start

Fredag d. 15. august stod vi alle klar kl. 05 til at blive sendt afsted. En god gang morgenmad og så ellers bare få afleveret taskerne. Leif fik sendt mere eller mindre bevingede ord afsted. Det vides ikke, for det var umuligt at høre hvor jeg stod. Der havde ti minutter forinden var antydningen er lidt dryp, men det holdt igen. En enkelt udlænding havde også formastet sig til at sige, det var lidt koldt. Men så lagde han mærke til at jeg stod i en trøje uden ærmer, klar til sol og varme senere på dagen. Så konkluderede han at det nok bare var ham som pylrede. Det var stadig mørkt, men det varede ikke længe før lyset begyndte at sprede sig på himlen. Det var lidt små fugtigt i luften og derfor føles det også køligt i farten, selvom temperaturen egentlig var fin. Strategien for dagen var lige til. Enten gav man den gas mod færgen i Århus og fangede færgen kl. 12.30 eller også slappede man af og tog den næste 2 timer senere. Jeg vidste godt at de ville være et selvmord at køre hurtigt, med min dagsform, så jeg var ret afklaret. Alligevel var vi i en lille dansker gruppe godt oppe i tempo flere gange, indtil vi hver især lige fik gjort opmærksom på at det var lige frisk nok. Vel ankommet til færgen i Hals kunne jeg lige udnytte sejladsen til at ringe til VVS'eren og nævne en glemt detalje. På den anden side stod Lasse og Lene klar til dagens første kontrol.

Klar til start i Hirtshals

Tilbage på cyklen gik der flere gange nærmest ræs i den ned langs kysten, når cykel Stig fik lagt sig til rette i bøjljen. Det begyndte hurtigt at tære på kræfterne for mig, især i de momenter han pressede den forbi 35km/t. Så da vi nærmede os Hadsund, annoncerede jeg overfor Tobias og Stig som jeg primært havde hængt sammen med en pause. Så måtte de selv bestemme om de fulgte med eller ej. De lyttede dog til fornuft og vi fik derefter hugget godt i bremsen. Det forgik nu i et fornuftigt afmålt tempo, således var der også tid og kræfter til snak. Ved kontrollen i Mariager kunne vi få fyldt flaskerne og få en kort sludder med de arrangerende kræfter. Efter pausen i Hadsund var det blevet noget mørkt med skyer og det lignede en kort overgang at vi ville få lidt vand fra oven. De havde ellers lovet flot vejr hele dagen. Det blev nu heller ikke til noget. Inden vi nåede Randers, var det stort set klaret op og flot solskin igen. Vi var blevet en halvstor gruppe efter Mariager. Den gik lidt i opbrud på vej gennem Randers pga. en punktering som alle ikke var klar over og hvem havde sagt hvad om at køre videre. Det lykkedes ikke at samle hele flokken igen inden Århus. Da vi stadig var i alt for god tid til færgen kl. 14.30 kørte Tobias og jeg ind til Rema1000 i Egå for at spise frokost i stedet for at købe den dyrere mad på færgen. Ved færgelejet og videre på færgen var der rigeligt tid til at få en sludder for en sladder i det gode vejr. Her mødte vi også Lars som jeg havde delt værelse med i Hirtshals og skulle det også resten af turen. Han havde været uheldig med en punktering i jagten på første færge. Men han er heldigvis et roligt væsen og lader sig ikke frustrere mere end højest nødvendigt.

En Leif H. Bagger klassiker. Turen leder forbi Frederiksborg Slot i Hillerød hvor Leif arrangerer Brevet'er.

Efter færgen gik det lidt stærkere igen. Lars tilsluttede sig gruppen og godt hjulpet af vinden som vi bestemt ikke var uheldig med denne dag, så føltes det nærmest som om vi fløj afsted mod Holbæk. Det vil sige, i hvert fald indtil jeg igen kunne mærke at jeg ikke var videre veltrænet. Men det gik overordnet nu helt fint alligevel. I Holbæk ved kontrollen var der besøg af bl.a. Birgit Henriksen, som er tidligere SBS-arrangør og Revisor i

ARD. Tilbage på cyklen var det tydeligt at

mærke at flere stadig brændte inde med overskydende energi. Derfor slap jeg hurtigt gruppen på en halv snes stykker af blandet nationalitet, da vi havde forladt byen. Lars var ikke sen til at lade sig inspirere og vi fortsatte som en duo resten af vejen som dagen gik på hæld. Det blev nu ikke så sent endda da vi nåede overnatningen i Helsingør kort efter mørkets frembrud.

Dag 2 – Op gennem Sverige

Dagen efter skulle vi med færgen kl. 7. Det er selvfølgelig valgfrit, men der er ingen grund til at forsinke sit fremskridt bevidst ved at vente ekstra tid på en færge, når nu vi havde tid til en fornuftig nattesøvn. På den anden side af Sundet var der en lille smule bøvl med at komme rigtigt ud af byen. Men ikke noget særligt. Vi kørte i en relativt stor gruppe i et stykke tid. Men det var meget urytmisk i farten og det sled meget på mig. Jeg meddelte derfor efter 20-30km at jeg ikke kunne det her. Det var åbenbart ikke helt fremmed for de andre. For da vi kørte op ad Hallandsåsen var vi igen de samme følgesvende Lars og Tobias. Stig fulgte med nogle andre, Men havde det vidst lidt hårdt med indstillingen hos et par stykker den dag.

På vej op ad Hallandsåsen var der flere fra den store gruppe som var faldet af. Jeg var rigtig glad for vores samarbejde, som stille og roligt bragte os op ad. Med ca. 150km fra færgen til dagens første kontrol besluttede vi at stoppede ved en Circle K efter 70km. Men det var efterhånden også mere end 3 timer siden vi forlod hotellet. Så sulten trængte sig så småt på. Turen videre var ikke så spektakulær og vi fik også klaret stykket til kontrollen i Ullared netop som varmen rigtig kunne mærkes. Derfor passede pausen også rigtig godt. Da vi ikke rigtig kunne tillade os mere tid stillestående, satte vi i gang igen. Vores tempo skal jeg lige skynde mig at værdsætte. Vi var ikke, som dagen før præget af medvind. Men denne dag var det en let side-/modvind som dominerede. Ikke at det som sådan gik langsomt, men stabilt og også med undertegnede i front sommetider. Man kan sige meget godt og grimt om Sverige. Men i solskinnet på denne dag var der mange flotte steder. Det blev krydret af ret mange amerikanske klassiske biler. Vi blev enige om at der måtte være træf et sted i nærheden. Men det skulle ikke tage glæden fra os og ingen blev generet af hinanden, tværtimod

Vi havde dagen forinden skulle tilkendegive om vi ville have et måltid på restauranten, hvor næste kontrol skulle finde sted. Det tror jeg nærmest alle havde taget imod, da der ikke var andre muligheder i nærheden og det ville gå lidt hurtigere med en forudbestilling. Den skulle de nok have arbejdet lidt mere med i køkkenet. Det varede ustyrligt længe inden der kom mad, taget i betragtning af at det er en simpel pasta gryderet som kan laves i stor skala på 20min. Det må være ret simpelt at holde klar. Men det lykkedes langt om længe og videre kom vi. Der resterede 125km og vi klemte derfor et stop mere ind som dagslyset begyndte at rinde ud. Det var et spøjst sted med en blanding af en kiosk og et speget udvalg af take away.

Et af dagens mange flotte steder. De findes i hobetal på den anden side af Sundet.

Dagens tempotog. Tobias og Lars

Men noget toast- panini-agtigt kunne man da få. På vej ud tilbød han os de sidste donuts fra dagen. Meget pænt af ham, men han må have ærgret sig lidt. For lige som vi trillede væk kom der et par stykker mere og ville have en pause. Nu var der til gengæld ikke meget varme tilbage. Men så meget desto mere grund til at holde sig i gang. Da vi nåede Uddevalla var det bestemt ikke svært at holde varmen. Jeg havde vundet nogle meter på en nedkørsel lige før byen og kunne derfor køre mere afmålt opad så det passede sammen på toppen. Men stejl nok til at

pulset blev trykket op. På hotellet var der rift om at varme maden i den mikroovn som var til rådighed. Så vi snubbede et bad inden vi spiste.

Dag 3 – til Norge

Dagen startede med en smuk udsigt fra restauranten over fjorden. Denne gang uden smuttere på vækkeuret så også en del mere ro på. Denne dag sluttede stig sig til toget igen. Vi fik også en nordmand på slæb. Men han var ikke til nogen gavn, da han lurepassede bag ved os andre, med mindre vi tvang ham frem. Stig havde fået afløb for sit tempo dagen før og var derfor til at snakke med igen. Endnu engang en dag med smukt solskin og vi fortsatte hvor vi slap dagen før. Der var mange bakker igen i dag. Ikke noget hvor man tænker meget stejlt og som sådan meget langt. I hvert fald ikke på denne side af Oslo fjorden. Jeg fik dog lavet en lille kørefejl som kunne have fået store konsekvenser. Efter ca. 60km på en nedkørsel får jeg ikke tidsnok bremsset ordentlig ned i tide på et halvdårligt underlag. Om det er fordi jeg ikke havde vænnet mig til fælgbremserne igen fra skivebremser. Eller bare almen uopmærksomhed vil jeg ikke kunne sige definitivt. Men nok en lille kombination. Resultatet blev at jeg fik blokeret hjulet to gange og rammer derfor et 180 grader sving med lidt for høj fart. Jeg får dog kontrolleret cyklen nogenlunde ud i rabatten men må til sidst smide mig. Heldigvis lander jeg blødt og slipper derfor for nogen skrammer. Ja jeg blev dårligt nok beskidt.

Jeg er derfor hurtigt på cyklen igen og vi fortsætter til Töftedals Kyrka, hvor vi får fyldt dunkene og spiser lidt af det vi måtte have med os. Bakkerne kom med mellemrum der føles som centimeter selvom der naturligvis var en vis afstand, så begrebet rullende bakker ville være en overdrivelse. Men de sled på maskinen hos undertegnede om end de andre virkede upåvirket. Det er selvfølgelig heller ikke utænkeligt at det var tilfældet. Vi krydsede ubemærket ind i Norge og efter en ikke ubetydelig stigning kunne vi køre en solid nedkørsel til Halden. Det er en mellemstor provinsby, hvor vi regnede med at vi med sikkerhed kunne få lidt mad. Men nu hvor det var søndag skulle det vise sig sværere end som så. Den ene butik og supermarked efter det andet var lukket. Det lykkedes dog at finde en åben tankstation. Udbuddet af mad var dog begrænset, om end det dog blev til lidt. Efter det kørte vi videre mod Fredrikstad, som lå knap 35km senere. Her starter vi med at møde den gamle bydel inden vi skulle med færgen over til den anden side til det italiensk klingende navn Cicignon.

Jeg havde set hjemmefra at vi skulle gennem Fredrikstad. FCM som jeg supporter ivrigt på stadion havde torsdag i samme uge sendt Fredrikstad ud af Europa League kvalifikationen. Så jeg havde spøgt med at tage et halstørklæde med og synge slagsange gennem byen. Jeg tøjlede trangen og det var nok meget godt. For den sparsomme mængde mad havde sat sig i mig her efter 150km af dagens ridt. Desværre var det en McD som kunne byde sig til. Men sådan måtte det jo være. Vi havde på det efterfølgende stykke også en hemmelig kontrol et sted jeg ikke kan genkalde mig, desværre. Men det gav os da endnu en forfriskning fra arrangørbilen at styrke os på. Det var rigtig fint og moralen blev da også styrket lidt ved det på vej til færgen i Moss. Her fik jeg en flydende forfriskning mere mens vi sad i aircondition og blev lidt tempereret. Efter færgen blev pulset lige banket i gang med en kort men stejl bakke. Så var vi ligesom i gang. Stig slog tonen an da vi nu endelig var på vej mod syd. Vores norske følgesvend fortalte stolt om Tønsberg som er Norges ældste by. Jamen altså. Så meget klogere kunne det jo kun forløbe glat til kontrollen i Sandefjord.

På ved ud af Larvik

Her var det endnu en gang McD som leverede måltidet. Så var kvoten på den gyldne måge vidst også brugt for mit vedkommende en rum tid. Nu manglede vi bare 55km inden overnatningen i Skien. Men Det er ikke som 55km i Herning og omegn. Ned til Larvik var det rimeligt tilforladeligt. Men herfra blev det noget mere kuperet med lidt længere stigninger end den hidtil gennemsnitlige bakke. Men vi tog det stille og roligt og så tog den ene kilometer den anden

med lidt snak når luften tillod det. Selvom denne del vidst ikke var meget anderledes end i 2009 så var det nyt for mig. Dengang havde jeg mistet mit rutekort, men kendte vejen for biler fra Larvik til Skien. Så dengang nappede jeg E18 til lige dele stor forundring og morskab for daværende arrangør. Ved indgangen til Skien blev vores norske klods om benet endelig brugbar. Han var lokal og kunne derfor lede os når vi kom i tvivl om vejen. Nu manglede der blot en knap så kulinarisk oplevelse og lidt for dyr øl inden vi atter kunne gå til ro.

Dag 4 – Væk fra Telemarken

Dagen startede med overvældende ro i maven. Sjældent har jeg været så afdæmpet på vej ud. En følelse som ikke alle delte. Desværre så indhentede virkeligheden mig denne mandag morgen. Der skulle lige drøftes et tilbud med byggemarkedet til husbyggeriet. Så da jeg endelig var færdig med det, var jeg helt alene. Det er heldigvis ikke så slemt for mig og i kuperet terræn som telemarken kan det også være en fordel. Man skal være meget homogen for at fungere i flertal når det mest går op og ned i længere tid. Jeg kører ofte alene og trives ofte bedst sådan på de helt lange ture. Naturen var ualmindelig smuk. Men det vidste jeg jo godt fra tidligere. Både fra SBS i 2009 og da jeg kørte Telemarks Tours i 2008 på en smuk forårsdag. Alligevel blev jeg både overrasket og betaget som vejen slangede sig ned gennem telemarken. Jeg fik kontakt til de andre drenge igen lige før Drangedal. De skulle lige stoppe for en ting jeg ikke husker. Men de fangede ikke mit vink da jeg stod ved et supermarked. Derfor var jeg stadig på egen hånd da jeg drog videre mod turens bogstavelige højdepunkt Gautefall som da i den grad godt kunne mærkes. Men det som går op skal også ned igen. Desværre ikke på den bedste vej. Meget af den er ellers ligeud, men da jeg ramte omkring 75km/t på den hulede vej var det nok. Med nedkørslen var det med relativt overskud op jeg nåede kontrollen i Treungen. Her var der nok folk at hilse på. Der skulle også lige koordineres lidt med Danmark igen. Så der gik nok lige rigeligt med tid inden jeg drog videre.

Efter kontrollen blev bakkerne mildere, men fladt er det jo ikke i Norge. Nu kunne man til gengæld godt mærke varmen. Jeg målte selv på den gode side af 30 grader og der har jeg det aldrig rigtig godt, medmindre formen spiller og jeg holder lidt igen. Jeg nåede ikke længere end 20-30km så slap formen op. Tanken var tom og jeg følte virkelig at jeg led. Det gjorde jeg selvfølgelig også i en vis grad. Men i momentet er det jo altid lidt værre end realiteten. Det blev pludselig helt uoverskueligt at køre de sidste 100km. Jeg

Et af mange smukke steder i Telemarken.

søgte derfor en forfriskning allerede i Amlí. Her fik jeg kortvarigt selskab af Jens Graversen. Han synes også det var lidt varmt. Da jeg søgte et toilet i området, fortsatte han. Kort efter i Dølemo drejede vi fra hovedvejen, hvor jeg tror vi fortsatte i 2009. Jeg kunne i hvert fald ikke genkende noget som helst på den resterende del og jeg ved at afslutningen ikke er den samme. Men det er okay for mig. Jeg foretrækker at se nye steder og af samme årsag kører jeg heller ikke ret mange af de samme løb bortset fra PBP.

Nu var det også lidt mere kringledede veje vi fik set. Og havde jeg været helt på toppen er det noget af det bedste jeg kan tænke mig. Det var "desværre" en stakket frist da vi returnerede til nogle lidt større veje igen. Her fik jeg indhentet Jens igen inden vi begge agtede at stoppe ved Engesland Handel. Det er ubemandet butik. Desværre var størstedelen af løbets deltagere kommet forbi og mange havde tydeligvis valgt ligesom os, med ca. 60km tilbage. Men lidt vand, godt nok med brus, og lidt andet hurtige kalorier til at give det sidste skud energi. Herfra var det ikke meget som gik opad. Små 20km før slutningen blev det mere udpræget bykørsel med enkelte undtagelser. Det var kun godt for at mit hoved blev motiveret af at fornemme målet forude. Med 5km tilbage mente min GPS åbenbart af det var slut. Så jeg måtte bruge min telefon til finde resten af vejen til hotellet. Det lykkedes selvfølgelig også uden større udfordringer. Nu var vi i mål og der blev taget billeder og uddelt medalje og fyret spydige kommentarer afsted. Endda til så stor glæde at nogen mente, nu måtte jeg da vidst også trænge til et bad og noget mad. Med i prisen var naturligvis også en aftensmåltid. En burgermenu og en stor fadøl hvis det fristede. Som en snus fornuftig jyde, fristede det selvfølgelig. Mine følgesvende fra de foregående dage havde spist færdig da jeg nåede så langt. Men jeg havde heller ikke forventet andet. De var trillet ind en lille time før mig. Vi fik også nydt en øl eller to mere, mens de resterende deltagere blev klappet i mål som de dukkede op i de sidste timer.

Nedtakt

Jeg vil ligesom i 2009 anbefale denne tur uden tøven. Det er ikke den billigste tur, men egentlig heller ikke voldsomt dyr, med tanke på at der følger overnatning med i Hirtshals, Helsingør, Uddevalla, Skien og Kristiansand. Det er ikke på de dårligste hoteller, men selvfølgelig heller ikke 5 stjerner. En god middelklasse. Morgenmad og aftensmad inkluderet på alle hotellerne. Dertil kommer færebilletter til turen med undtagelse af hjemturen. Efter turen i 2009 lød det at vi ville aldrig få bedre vejr end det. De var vant til nærmest at blive skyllet væk en eller flere dage. Men der havde vi kun lidt regn på dag 3 og overskyet på sidste dagen. Denne gang var det høj sol nærmest fra start til slut og relativt rolig vind. Helt fantastiske forhold. Jeg kan da godt være træt af at jeg ikke havde en bedre form. Men der er kun så mange timer døgnet og der var noget vigtigere at lave i år. Det var nu heller ikke så slemt endda, bare jeg var lidt forsigtig og økonomiserede kræfterne undervejs.

Jeg vil dog bruge denne mulighed til at nævne hvad vilje også kan udrette. Det kan både være nye og gamle randonneurs som kan have et behov for at blive mindet om dette. Nogle gange er moralen ikke lige som den burde være. Men hvis bare man holder snuden i sporet og klør på. Både når det er hårdt og let.

Eller vejret ikke altid leverer som håbet. Bevar troen og så bliver det godt igen. Kriserne kommer undervejs for alle, men lige pludselig vender det og så er turen med ét helt fantastisk. Man kan altid finde en undskyldning for at udgå. Men for mig vil bitterheden med en DNF någe dybere end det "dårlige" resultat. For mig giver det som minimum altid en moralsk glæde at komme igennem selvom det overordnet ikke er prangende.